

HOBBLÍK & MUMRAJ!

VIII. ROČNÍK

ZPRAVODAJ

PŘEHLÍDEK AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
KULTURNÍ DŮM HODONÍN/ PÁTEK / 19. 3. 2010 / 3. ČÍSLO

www.hobblik-mumraj.cz

/Program/

/středa 17. 3. 2010/

MUMRAJ! 8.30 / DK Horní Valy
ANNA aneb Hlad těla a duše
(Jana Mífková a kol.)

DS POD MASKOU,
Žďár nad Sázavou

MUMRAJ! 9.30 / DK Horní Valy

Osiřelý západ

(Martin McDonagh)

Dramaták Gymnázia Šlapanice

HOBBLÍK 17.00 / DK Horní Valy

Uděláte mně to znova?

(Laurent Ruquier)

DS Svatopluk Hodonín

HOBBLÍK 20.15 / DK Horní Valy

Muž sedmi sester

(Havlíček, Laser, Šubrtová)

DS Břetislav, Břeclav

/čtvrtek 18. 3. 2010/

MUMRAJ! 8.30 / DK Horní Valy
Šípková (Daniel Kollman)
Ds Štěk, Opava

MUMRAJ! 10.00 / DK Horní Valy
Muzikanti (Patrick Marber)

LDO ZUŠ Františka Jílka, Brno

HOBBLÍK 17.00 / DK Horní Valy

Hexenschuss (John Graham)

Ochotnické divadlo Boskovice
při TJ Sokol Boskovice

HOBBLÍK 21.00 / DK Horní Valy

Ostře sledované vlaky

(Bohumil Hrabal)

OS Divadelní studio Dialog II. Brno

/pátek 19. 3. 2010/

MUMRAJ! 8.30 / DK Horní Valy

Veselé paničky Windsorské

(William Shakespeare)

Divadlo Bedřicha Kaněry při
OA Břeclav

HOBBLÍK 17.00 / DK Horní Valy

Osm žen (Klára Havránková)

Divadlo Stodola, Jiřkovice

HOBBLÍK 21.00 / DK Horní Valy

Kvartet (Eduardo Rovner)

Divadlo PRKNO, Veverská

Bítýška

/sobota 20. 3. 2010/

HOBBLÍK 13.00 / DK Horní Valy

Julie umírá každou noc

(F. S. Inčlán)

Divadlo BLIC, Ostrožská Nová

Ves

Nesoutěžní představení – host
přehlídky

16.00 / DK Horní Valy

Svadební omáčka a k temu

nevjescino koleno

DS Šáchor, Zohor, Slovensko

19.00 Vyhlášení cen přehlídek H&M!

/sobota 20.3.2010 /

11.00 / kavárna DK

Naši miláši aneb intenzivní

workshop pro spřátelené divadelní

soubory

MUMRAJ!
&
HOBBLÍK

Vážení, rozmilí a drazí čtenáři,
tento úvodník pojmu netradičním
způsobem, a to: Hobblik očima šéfredaktorky. Důležité je poznamenat, že mé oči
nepatří k nejkvalitnějším, neboť je kalí dvě
dioptrie. Také se velmi často zavírají v nejméně
vhodných chvílích, například během představení, nebo
při psaní úvodníku. Ve třetím čísle najdete spoustu milých,
vtipných i obohacujících článků. Ale zpět k mému pohledu.
Ráno není ránem, večer není večerem a spánek už vůbec není
spánkem. Třikrát sláva hromadným dopravním prostředkům,
kde se při občasné návštěvě školy můžeme prospat. Samozřejmě výhodnější je „rychlík“, neboť při častém zastavování „osobáku“ spíte v pětiminutových intervalech. Neustálý zmatek a spousta nadávek vyřčených z úst jak nevyspalých grafiků, tak i dezorientovaných redaktorů. Příjemný kulturní zážitek za redakci přeje šéfredaktorka Eva Kolovrátková

VIII. ROČNÍK

ZPRAVODAJ

PŘEHLÍDEK AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
KULTURNÍ DŮM HODONÍN/ PÁTEK / 19. 3. 2010 /3. ČÍSLO

/Masaryk v čase/

Tomáš Garrigue Masaryk - 27 let
zdroj: muzeumtgm.cz

Kateřina Turečková

/Bilance dne/

Zpravodaj:

No, špatný odhad. Mnoho kusů na málo času.

Noční radovánky:

Naším grafikům nebylo moc do smíchu.
Tvořit začali kolem šesté večer a svou práci
úspěšně dokončili kolem sedmé ranní.

Dobrá vila:

Fotograf zmizel. On nám to říkal, ale nikdo
ho neposlouchal. A proto děkujeme Petřovi za
jeho včasný zásah.

Novinka:

Chcete dlouhé a husté vlasy? Chcete hřívu
jako filmová hvězda? Nemáte na drahé
vlasové implantáty? Máme řešení. Stačí cizí
hlava a sešívačka.

/Co nás rozesmálo/

„Ty máváš klackem?“ „Né, já jsem
dirigent.“

„Jsou tady, neutekli.“ „Proč by utíkali, když
je pod nulou.“

„Televize mi připadá jako veřejné záchod-
ky. Komu se chce, ten do ní jde.“

„Ano vodárno. Když zvednete cenu vody,
u nás klesne tlak vody.“

„A slyšel jste něco?“ „Slyšel jsem jen
takové zvuky, jako když se šoupe s rakví.“
(zvuky při souložích)

„Doktor říkal, že si mám otřít parůžek
s nějakou starší ženskou.“

„Co to máte na té ruce?“ „Ale, to jsem si jen
chtěl podřezat žíly.“

„Máte to taky tak černý a malý?“ „Ne tak
černý jako spíš malý.“

Slepý ladič piana vytáhne z klavíru myš.
„Měli jste tam kočičku.“

„... A N E S P Ě C H E J!“

Hexenschuss

/Okem diváka/

Tentokrát jsme svou pozornost obrátili k poněkud mladším kruhům. Nebylo zrovna lehkým úkolem vybrat si pravého adepta v davu neklidných žáčků základních škol. Nakonec se povedlo a rozhovor nám poskytli Alžběta (11) a Pavel (13).

Právě jste zhlédli divadelní představení Šípková v podání DS Štěk, Opava. Jste nadšení?

A: Jo, líbilo se mi.

P: Tak šlo to no.

Nepřipadáte si na pohádkové vystoupení již příliš velcí?

A: Mně to nevadilo, že jsme byli na pohádce.

P: Jo, příště by to chtělo něco víc dospěléjšího.

Bylo něco, co vás v představení překva pilo?

A: Nečekala jsem, že tu budou zpívat, to bylo celkem fajn.

P: Nějak mě to nebralo, žádné překvapení tam pro mě nebylo.

Která postava se vám líbila nejvíc?

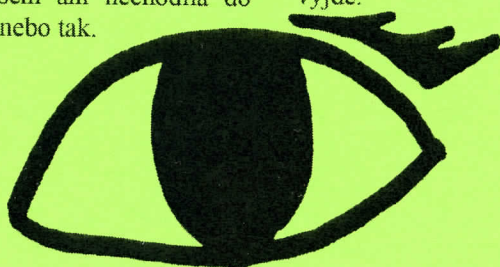
A: Služka. Ta byla dobrá.

P: Já jsem si nějak nevšiml žádné výrazné postavy.

Chtěli byste si vy sami někdy zahrát divadlo?

A: Asi ne, nikdy jsem ani nechodila do nějakého dramataťáku nebo tak.

P: Vůbec.

/Ti, o kterých se nemluví/

V dalším čísle pro vás máme připravené pokračování rubriky o lidech, kteří jsou skryti v pozadí celé přehlídky, ale i přesto jsou pro její hladký průběh nepostradatelní. Jedním z takových lidí je i Petra Tomanová, sekretářka Domu kultury, která po krátkém váhání souhlasila s rozhovorem.

Začnu takovou obligátní otázkou. Jak se liší váš běžný pracovní týden od toho hobblíkovského?

V běžný pracovní týden končím o půl čtvrté, zatímco v průběhu přehlídky jsem tady tak dlouho, dokud je mě potřeba, což je většinou až do noci.

Máte jistě i více práce s přípravou, v čem spočívá?

Jistě, zařizování všeho potřebného začíná už dlouhé týdny před samotnou akcí. Zahrnuje to rozesílání pozvánek jednotlivým souborům, evidenci přihlášek, stavbu hracího plánu a spoustu dalších věcí.

A baví vás práce okolo Hobblíku?

No, tak normálně, nemám k divadlu nějak bližší vztah, ale je to zajímavější než klasická každodenní práce.

Chodíte se taky dívat na některá představení?

No, když to stíhám. Loni jsem na několika byla a letos se taky chystám, pokud mi to vyjde.

/REFLEXE/

Šípková

M/ Divadelní soubor Štěk, Opava

Po přečtení názvu a popisku „klasická pohádka po Štěkovsku“ každý očekával všeobecně známou pohádku o Šípkové Růžence a divák tedy usedal do hlediště s tím, že zná děj a neočekává nic nového, ani překvapivého. Přestože hlavní kostra příběhu zůstává víceméně stejná, má ke klasické pohádce, jak ji známe, hodně daleko.

Scénu otevírají tři znužené dvorní dámy, které se nemohou dočkat narození královského syna, který by jejich život alespoň trochu zpestřil. Z očekávaného následníka trůnu se však nakonec vyklube dcera - Růženka. Děj pokračuje tak jak, ho známe, přichází tři hodné sudičky, prorokují královské dcerce krásný život. Jejich výstup narušuje čtvrtá, zlá sudička, která přeje Růžence smrt po píchnutí trnem. Její úděl je nakonec zmírněn hodnými sudičkami a Růženka má po píchnutí pouze usnout tvrdým spánkem a čekat na svého vysvoboditele. Děj se dále přesouvá přímo na den Růženčiných sedmnáctých narozenin, kdy se opravdu naplní osud a Růženka spolu s celým královstvím usíná. V závěru na scénu nastupuje očekávaný zachránce v podobě prince a jeho sluhy. Vystoupají do věže a objeví spící Růženku, avšak zachránce se nestává princ, ale sluha, který ji a celé království opět přivede k vědomí. Princ je samozřejmě celá situace nepřijemná, ale nakonec se spokojí pouze s jednou ze dvorních dam.

Celé představení bylo prokládáno písněmi spjatými s dějovou linií. Dalo by se tedy říct, že zde byla snaha o muzikál. Úroveň zpěvu, alespoň z mého pohledu, rozhodně nebyla dostačující. Celá pohádka prošla notnou dávkou modernizace, o tom, jestli jí to pomohlo či uškodilo, by se však dalo dohadovat. Jisté ale je, že z pohádky pro celou rodinu se stala potřeštěná estráda pro vymezenou věkovou skupinu. Kromě moderních prvků řeči jako jsou slova free, hustý nebo grády k novodobému vzezření pomohly také dva „rapové“ výstupy. Stačí, když řeknu, že při prvním jsem se chtěla zvednout a odejít někam daleko, ale moje povinnost, napsat tento článek, mě donutila vytrvat. Veškeré dialogy v představení byly vedeny v rýmu, bohužel aktérům slova jako umělecký přednes, rytmus a intonace nic neříkají. Další věci,

kteřá pro mě byla zarážející bylo to, že z původně hlavní postavy, která dává jméno celému představení, se tady stala vedlejší postava. Na obranu Štěku ale musíme říct, že se jednalo o premiérové vystoupení, čímž můžeme omluvit (časté a viditelné) výpadky textu.

Určitě je vidět, že můj názor na toto představení je velmi negativní, jelikož moje představa o divadle a zábavě je značně jiná, ale tím nechci říct, že bylo úplně zbytečné. Pokud váš věk nepřesahuje patnáct let a máte posunutou hranici humoru, mohli jste se vcelku dobře pobavit.

/REFLEXE/

Muzikanti

M/ LDO ZUŠ Františka Jílka, Brno

Jeviště bylo připraveno a my jsme čekali na představení s názvem Muzikanti od souboru LDO ZUŠ Františka Jílka z Brna. Inscenace pochází od britského autora Patricka Marbera. Jak říkal popis, je to hra o mladých, pro mladé, a tak se i stalo. Jeviště bylo zaplněno především mladými studenty škol.

Nejprve se na jevišti objevuje ruský uklízeč Alex, který nechá zametání a začne hrát na kytaru, kterou představuje smeták. Z jeho sóla ho vyruší Angličan

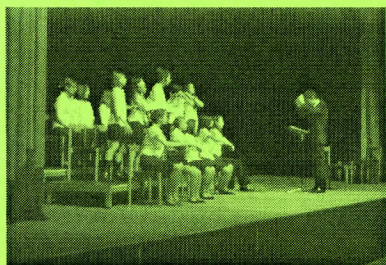
Roland. Jak se dozvíme, je to dirigent školního orchestru, který se přijel předvést do Moskvy. Po chvíli příběhne skupina nespokojených muzikantek. Jsou plné nadávek na Moskvu, ale nejen to, uráží sebe i svou vlastní kapelu. Moskva se jim znechutila hlavně tím, že jim na letišti zabavili nástroje, protože v nich objevili jointa. Ale co teď? Bez instrumentů přece nejde hrát. Alex se jim pokusí pomoci. Zavolá svému otci na letiště, který tam dělá uklízeče, a pokusí se s ním domluvit, jestli by nemohl pomoci. Nemůže.

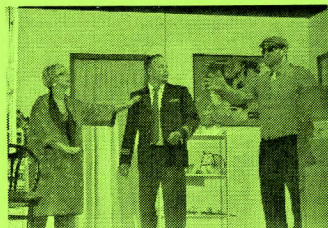
Nastal čas koncertu. Celý školní orchestr na něj ale nastupuje bez nástrojů. Mají jednoduchý nápad, budou hrát Čajkovského na imaginární instrumenty. Lidé poslouchají a očividně se jim to také líbí. Roland je velmi spokojen a za geniální nápad dostane Alex kytaru, nyní opravdovou.

Na začátku se mi zdálo, že Alexův vstup je zdlouhavý, ale po úplném zhlédnutí jsem si našla i jiné výtky. Hra na mě moc nezapůsobila, jelikož neměla ani zajímavý spád, ani průběh. Pomlky v představení se zdály být až trapné. Byly tam velice zdlouhavé monology, které potom i ztrácely význam. Celá scéna orchestru byla až neúnosně dlouhá, a proto si divák všímal detailů. Muzikanti se nedrželi v rytmu a člověk nepochopil, kdo na jaký nástroj hraje.

Jaký má význam, abychom slyšeli v symfonii housle a děvčata předváděla hru na cello? Od souboru plného mladých lidí bych čekala více dynamičnosti a energie. To mi velice scházelo, proto jsem si i v duchu říkala: „Proč zrovna já tady musím sedět.“

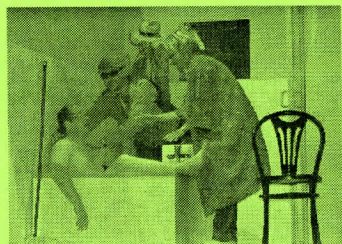
Každé představení má ale své světlé stránky. V tomto bych vyzdvihla hudbu, ta mě velmi bavila. Také herecký výkon představitele hlavního hrdiny, uklízeče Alexe, je hodný zmínky. I přes svůj mladý věk byl z celého souboru nejlepší.

Víte, co je to hexenschuss? Se situační komedií na toto téma se v rámci Hobbliku představilo Ochotnické divadlo Boskovice. Dveřní komedie Johna Grahama, odehrávající se v Londýně, diváky navzdory své avizované fraškovitosti nijak extrémně nepobavila.

Režisér odpoledních televizních programů Peter si užívá se svou milenkou paní Hillovou přímo v jejím bytě, když se objeví neočekávaná komplikace – hexenschuss, neboli bolest zad. Peter se rozhodne vyležet to ve vaně, která mu ale svou miniaturností působí další bolesti. Přijde neočekávaný návštěvník – slepý ladič pián Phips. Rád si povídá o různých záležitostech a jeho čich je neuvěřitelně vyvinutý. Domů se, jak už to v takové komedii bývá, vrací také manžel paní Hillové. Ta mezitím zavolá pro svého milence doktora. Paní Hillová dokáže muže

nějakou dobu držet každého v jiné místnosti, ale po příchodu Peterova nadřízeného se tento plán začne kazit. Nevhod přijde také opilá slečna, která si do bytu přišla užít s Roge-rem, přítelem manžela, který se ji snaží všemožně ukrýt. Zápletka graduje, a jak už to tak bývá, v komedii nikdo k ujmě nepříjde – vše se zdárně vyřeší.

Děj této hry byl zdlouhavý a i hra samotná trvala příliš dlouho. Diváci se začali nudit, a někteří také ztrácet nit. Jak poznamenala v rozboru i porota, hře by slušel rychlejší spád.

Přece jen, v konverzační komedii není natahování děje nejvhodnějším postupem. Situační humor bohužel u tohoto představení příliš nefungoval. Nepomohla ani občasná improvizace herců, nebo spíše jejich lovení textu v paměti. Zvláštním, pro mě rušivým jevem, byly náarážky postavy doktora na české realie (takzvaný aktivizační humor); například se pochlubil, že jeden titul získal na plzeňské univerzitě.

Velmi mě bavila postava slepého ladiče pian. Byla jakýmsi spojovacím elementem, když se děj odehrával na druhém konci scény, ladič alespoň „cosi“ dělal na té druhé. Tím cosi bylo v podstatě neustálé nácipávání se různými potravinami, od sušenek přes ovoce po rohlík s mrkví. Práce s kulisami podle poroty vázla, mně se ovšem líbil závěs variabilně používaný při skrývání a odkrývání koupelny.

Celkově hra působila spíše nudněji, přece jen divácký smích nezazníval tak často, jak by bylo u komedie záhodno. Má ovšem skvělý potenciál a soubor při rozboru slíbil, že na jejím provedení ještě zapracuje.

/REFLEXE/

Ostře sledované vlaky

H/ Občanské sdružení Divadelní studio Dialog II, Brno

Je obtížné ztvárnit hru, jejíž předlohu každý zná. Zvláště pokud se pak jedná o notoricky známé Hrabalovy Ostře sledované vlaky. Jestli někdo nečetl knihu, zajisté musel každý vidět film. S nelehkým úkolem se na našem festivalu pokusil vypořádat patnáctičlenný soubor z Brna.

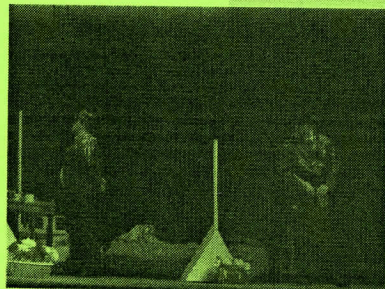
Soubor pojal hru pokud možno tradičním způsobem. Text nebyl zcela hrabalovský, avšak herci vnášeli do hry tu pravou atmosféru. Představitel hlavní postavy Miloše Hrmy byl stydlivý, div se na jevišti nečervenal, stejně tak byl přednosta stanice ztvárněn rázně a výpravčí Hubička jako světácký sukničkář. Herecké výkony podtrhly také dobré kostýmy, z nichž všechny určitě zaujala od holubů znečištěná nádražácká uniforma přednosta stanice. Zvláštní.

Porota pochválila soubor za nápadité přechody mezi scénami. Jednotlivé scény od sebe byly odděleny pěveckými vystoupeními, při nichž dáma z kabaretu zpívala dobové písničky, jimiž posouvala význam děje o něco dále. Další věci, jež podkreslovala děj, byly zvuky lokomotivy. Několikrát zazněla do ticha také střelba ze samopalu, předzvěst blížícího se nebezpečí. A nesmíme zapomenout na motiv odbíjejících hodin, jež pomalu ale jistě ukrajovaly čas, jenž zbýval hlavnímu hrdinovi.

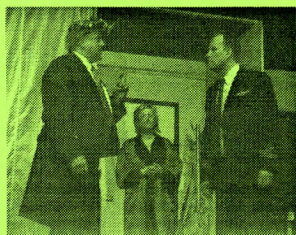
Zajímavostí je, že tato inscenace byla nazkoušena v bytě. Ačkoli však brněnští nebyli zvyklí na poměrně velkou scénu hodonínského jeviště, ovládli prostor velmi dobře a kromě několika výtvarných změn zůstalo vše, jak má být, herci se rozhodit nenechali.

Porota zhodnotila celkový dojem z představení velmi kladně. Můj osobní dojem byl maličko rozpolcený, i když ve výsledku také dobrý.

Zdálo se mi, že první polovina před přestávkou působila poněkud rozpačitým dojmem. Postrádala jsem zde tu správnou hrabalovskou atmosféru, Miloš se mi zdál příliš odvážný, občas jsem nerozuměla přednostovi stanice a nepřiliš dobrý první dojem ve mně zanechaly pěvecké vystupy mezi scénami, kdy si zpěvačka nebyla jistá svým hlasem. Něco zkrátka sem tam drhlo. O to mileji mě překvapila polovina druhá, kdy najednou napětí ze souboru spadlo. Zdálo se mi, že všechno klapě, tak jak má a já si začala užívat toho pravého Hrabala. Myslím si, že si soubor přece jen zaslouží pochvalu, že se tak obtížného tématu zhostil doopravdy se ctí.

Ochotnické divadlo Boskovice při TJ Sokol Boskovice

V dnešním dni se konala spousta zajímavých představení. Já jsem měla možnost zhlédnout inscenaci Hexenschuss v podání Ochotnického divadla Boskovice při TJ Sokol Boskovice. Jedná se o dveřní komedii, ve které jde především o ironii osudu. Rozhodla jsem se tedy, že mou dnešní obětí bude právě tento soubor. Na mé otázky odpovídal režisér souboru Lubomír Slezák.

Představte se nám trochu blíže jako soubor.

Ve složení, ve kterém jsme dneska hráli, působíme pět let. Máme za sebou čtyři hry, všechny komedie. Premiéru hrajeme vždy na domovské scéně v Boskovicích, poté objíždíme s hrou okolní obce. Každé představení hrajeme zpravidla patnáctkrát.

Kdo a podle čeho vybíral hru?

Tuto hru jsem vybíral já. Vybral jsem ji proto, že hrajeme jen komedie a potom také na základě připomínek poroty z loňské přehlídky, které jsme se účastnili poprvé.

Kolikáté představení jste dnes hráli? A jaké máte odezvy?

Dnešní představení bylo šestnácté. Odezvy na tuto inscenaci jsou poměrně pochvalné. Samozřejmě našimi největšími kritiky jsou především diváci, ale měli jsme možnost vyslechnout názory i odborného diváka a i ty byly většinou pozitivní. O tom, že se tato hra líbí, vypovídá i to, že se nám podařilo dvanáctkrát vyprodat sál. Samozřejmě to není samochvála, ale nás, jako herce, to samozřejmě nesmírně těší, protože našim cílem je hlavně zaujmout a uspokojit především diváka.

Podle čeho jste obsazoval herce?

Herce v podstatě neobsazuji, hru vybírám vždy podle svých představ, kdo bude jakou roli hrát. Tuto hru jsem vybral právě proto, že mi hned od začátku bylo jasné, že hlavní ženskou roli bude hrát Alice Fialová, jejího manžela Vlastimil Blaha a tak dále. Máme tu i nový přírůstek a tím je Vojtěch Kopečný, kterého jsem obsadil do role slepého ladiče pian a podle všeho jsem chybu rozhodně neudělal.

Na závěr klasická otázka. Jak se vám tady u nás hrálo?

Protože jsme tu letos nehráli poprvé, už jsme věděli, do čeho jdeme, takže jsme byli celkem připraveni. Stejně jako loni se nám přehlídka moc líbí a určitě se na ni chystáme i příští rok i za cenu toho, že bychom tu vůbec nehráli. Je to totiž nenahraditelná zkušenost v naší divadelní praxi i teorii.

/Ptáme se za vás/ O souborech

Chtěli byste poznat soubory, které letos účinkují na přehlídce? A co byste o nich chtěli vědět? Vsadíme se, že nějaké zajímavosti. Divadelní soubory vám letos přiblížíme z trochu jiných úhlů než obvykle. Nedožvíte se, jak dlouho soubor působí, ani kolik má celkem účinkujících. Zato se určitě pobavíte u otázek a odpovědí, které nejsou zcela běžné. Každý den se zde dočtete novou zajímavost o některých souborech, které se vám představí v rámci naší přehlídky.

Popište třemi slovy svou chystanou hru.

DS POD MASKOU, ŽDÁR NAD SÁZAVOU:
Výpověď mladé ženy.

DS ŠTEK, OPAVA:
Rýmovaná, hudební, trhlá.

DIVADLO BEDŘICHA KANĚRY, BŘECLAV:
Flegmatická až alkoholická.

LDO ZUŠ FRANTIŠKA JÍLKA, BRNO:
Mladá, romantická, hudební.

DS BŘETISLAV, BŘECLAV:
Zoufalá, úmorná, fádni.

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ DIVADELNÍ STUDIO DIALOG II, BRNO:
Zábavná, tragická, o problémech dospívání.

DRAMATICKÝ KROUŽEK GYMNÁZIA ŠLAPANICE:
Geniální, absurdní, oslňující.

/Jing a Jang/

Jak už se říká, protiklady se přitahují. Důkazem těchto slov je i Jing a Jang tvořící dokonalou a synchronizovanou jednotu i přes to, že každý z nich představuje opak toho druhého. Dnes jsme zavítali na gymnázium v Hodoníně a své otázky jsme položili učiteli tělocviku a studentce druhého ročníku.

Učitel:

Studentka:

V následujících měsících se uskuteční koncerty Divokýho Billa a Lucky Bílé. Který z nich byste navštívili vy?

Rozhodně Divokej Bill. Znal jsem je osobně ještě z doby, když byli pubertáči.

Asi bych zašla na Lucku Bílou, má velký hlasový rozsah, to se mi na ní líbí.

Jaký je váš názor na českou hudební scénu?

Není to tak zlé, jsem rád, že se tam vůbec něco děje.

Zajímám se spíše o zahraniční interprety, česká scéna mi nic neříká.

Čí koncert byste nejraději uvítali v našem městě?

Popravdě řečeno, poslední dobou nemám moc času, poslouchám spíš jen rádio. Žádnou oblíbenou skupinu momentálně nemám.

Rozhodně Black Eyed Peas.

Nikola Jakubová a Kateřina Omelková

/Tajenka/

Masarykovo muzeum ...

Kostel sv. ... (HO)

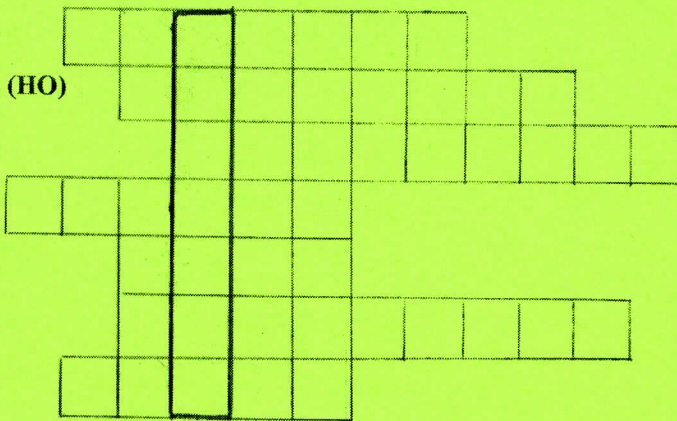
Soused ČR ...

Řeka v Hodoníně ...

„Hlavní“ město Moravy ...

Škola na ulici Legionářů ...

Hodonínský sport ...

/Hvězdy první republiky, které nehasnou/ Herečka prvotřídního formátu nebo vlastizrádkyně?

Lída Baarová (1914 – 2000), vlastním jménem Ludmila Babková, byla jednou z nejúspěšnějších hereček třicátých, ale také čtyřicátých let, v českých zemích. Hraní se věnovala již od svých patnácti let, nejprve vystupovala na známých divadelních scénách, velmi brzo však přešla k filmu. Po úspěchu svého prvního filmu, kde ztvárnila Viktoru, si změnila své rodné jméno na Lída Baarová. Ve třicátých letech natočila mnoho pokleslých snímků, v nichž hrál rozhodující roli její vzhled. Podařilo se jí však natočit také několik kvalitních snímků ve spolupráci s Hugoo Haasem.

V roce 1934 však přišel zlomový okamžik, kdy vyhrála zkoušky k německému filmu Barkarola. Odcestovala do Berlína, při natáčení se zde dokonce potkala se samotným Hitlerem. V letech 1935 – 1939 natáčela filmy především v Německu. Během této doby se seznámila s říšským ministrem propagandy a osvěty Josefem Goeb-

belsem. Stala se jeho milenkou, což je našemu národu dodnes solí v očích. Kvůli stížnosti Goebbelsovy manželky samotnému Hitlerovi však musel vztah skončit a Baarová měla zákaz točit v Německu. Velmi litovala, že odmítla nabídku americké společnosti MGM na natáčení ve Spojených státech amerických. „Byla jsem mladá a tehdy, v roce 1937, jsem nevěděla, co se stane, že bude válka. Nikdo mi tehdy neřekl: Vem si to nejnnutnější a honem koukej být pryč.“ Za okupace opět natáčela doma.

Roku 1958 svoji filmovou kariéru ukončila. Do konce šedesátých let se věnovala pouze divadlu, hostování na německých a rakouských scénách. Cítila se více být Němkou, o tom svědčí i její pokus o útěk do Rakouska. Ten se však nezdařil, Baarová byla vyslýchána a vězněna za vlastizradu. Později byla propuštěna a odcestovala do Salzburgu, kde i zemřela.

Foto: <http://www.fdb.cz/lidi-fotogalerie/17882-lida-baarova.html>
Zdroj: <http://www.csfd.cz/herci/1087-baarova-lida/>

/Ze zákulisí/

Čtvrtek byl symbolem volnosti. Symbolem neukojeného spánku a nudných tichých chvilék. Abych to vysvětlila. Dopoledne si do ulic vyrazil fotograf, na půl dne nás opustila šéfredaktorka Eva s grafičkou Verčou, a tak to šlo celý den. Bylo nás tu méně a méně. Jednou došel jeden, jednou zase druhý. Ale děti! Redakce není holubník! Omluvenku mají ti, co neodešli za zábavou, ale za povinnostmi. Hola hola, škola volá!

Mě ale tento nudný den nedostal tak, jako ostatní. Já jsem si ho zpestřila po svém. Rozhodla jsem se, ne zrovna dobrovolně, to přiznávám, zajet si do nedalekého města na výlet. Přesněji dát si sprchu. Považte takový luxus, to si jen tak někdo nedopřeje. Ať žijí neohlášené změny. Kdybych to věděla, tak bych tam nejela.

A teď deset minut ticha. Opustil nás nevrlý zvuk větráku, díky kterému se opravdu nedalo spát a v klidu v redakci pracovat. Teď tu máme hrobové ticho. Do slova a do písmene.

A abychom se zcela nenudili, došlo i na pár kritických slov na samotnou hlavu redakce a čajovny. Takže asi takto. Dámy a pánové z redakce a parlamentu! Holubník možná, ale smetiště tu vyrůstat nebude. Co by si o nás hosté pomysleli, že?

Markéta Podivínská

SPATŘENO!

**„Hygienický ústav
pro město Hodonín
varuje!“**

Sněhová pokrývka nás nadobro opustila. Vysvitlo slunce a osvětlilo příjemné hodonínské dárečky. Smějí se na nás z různých míst. Nemyslete si, že jsou jen na zemi. Usmívají se ze stromů, keřů, telefonních sloupů, ptačích budek, poštovních schránek, billboardů, výloh drahých butiků, osvětlení temných ulic a hlavně z oken činžovních domů! **Jsou opravdu VŠUDE!!!! FŮŮŮJ!!!!** Zaplavují město a lidé z nich mají závratě, dávivé záchvaty a zvrací. Jejich vůně je tak vtíravá. Hygienický ústav pro město Hodonín doporučuje minimální vycházky z vašich domů, jestliže bude vaše procházka nutná, pak pouze s rouškou na ústech. Také nedoporučuje otevírání oken. Příjemné dárečky dokázaly ovládnout i náměstí, kde šlechtí kamenné dlaždice. Můžeme se jen dohadovat, kdo za to může. **Zvířecí přátelé nebo hodonínští obyvatelé?** Kdo nás zachrání??!

/Anketa/

Víš či nevíš? Naše anketa se dnes opět bude pít po znalostech čtenářů Zpravodaje. Vybrali jsme tři zálučné pojmy, a to interludium, alegorie a melodrama. Co myslíte, věděli byste vy sami co znamenají?

Barbora Chmelová, 20, Rohatec

1. To jsem v životě ani neslyšela.
2. Alegorie je jinotaj, dál to ale vysvětlit nedokážu.
3. Malé drama. Nebo je to třeba drama, kde po sobě hází melounama.

Jarka Smolová, 19, Hranice

1. Interludium bude možná nějaký úvod.
2. Alegorie je něco jako přenesený význam. Alegorií je například Labyrint světa a ráj srdce od Jana Amose Komenského.
3. Je to drama s romantickým námětem.

Jitka Sklenářová, 20, Brno

1. Víím, že je to mezihra.
2. Alegorie, jinými slovy jinotaj, znamená, že něco nahradíš nějakým jiným výrazem. Použiješ příběh jako metaforu. Pěknou alegorií je Farma zvířat.
3. Nějaká hra, která by měla působit na city diváků.

Jan Záhorský, 23, Hodonín

1. Něco černého zpoza rohu vykukujícího.
2. To jsme se učili v literatuře, to je nějaký literární útvar. Víím o tom nevím, ale přesně víím, kde to bylo v sešitě.
3. Je to drama, ale takové jiné. Nevím, jak bych to přesně řekl.

Luděk Vaněk, 25, Milotice

1. Nevím.
2. To je ta nová televizní soutěž na Nově.
3. Nevím.

1. Interludium je označení pro mezihru. Interludia jsou typická pro barokní literaturu. Jedná se o frašky ze života měšťanstva; původně se vkládala mezi jednotlivá jednání dramat, později se hrála samostatně.

2. Alegorie, česky také jinotaj, je text nebo výtvarné dílo, jehož doslovné znění či zjevná podoba má vypovídat o něčem jiném, nezjevném. Je to text, jehož vlastní smysl je tudíž skrytý a k porozumění vyžaduje nějaký klíč. Alegorie se tím podobá symbolu a do jisté míry i podobností, jenže její vlastní smysl v ní není výslovně vyjádřen.

3. Melodrama je skladba, ve které je namísto zpěvu použita recitace za doprovodu hudby. V přeneseném smyslu se pojem melodrama používá pro dojemné až s kýčem hraničící divadelní, filmové nebo literární dílo (podobným žánrem je milostný příběh nebo romance).

/Móda první republiky/

Po první světové válce nastaly velké změny v celé společnosti. Tento trend, souběžně s jinými oblastmi, probíhal samozřejmě také v módě. Ženy mohly pracovat a také jim bylo ve většině zemí nově přiznáno volební právo, a to se jednoznačně odrazilo v osvobození jejich módy.

Oděvy pro ženy byly nově velmi uvolněné, opustilo se od nošení korzetů a zástupkyně něžnějšího pohlaví se oblékaly spíše do sportovnější módy. Už se nemusely omezovat v pohybu a přísně se tímto kusem oděvu odlišovat od mužů. Styl byl chlapecký, ženské křivky už se nenosily, na rozdíl od předchozího období secese. Novinkou, až téměř šokující, byla skutečnost, že ženy mohly ukázat své nohy. Odhalený kotník už nebyl nemravným důvodem pro zardění a omdlávání z ostudy. Nosily se ovšem všelijaké punčochy – v mnoha pestrých barvách, vyšívané, vzorované. Neodmyslitelnými doplňky byly klobouky, malé i velké. Velké byly klidně zdobeny sušenými květy, ovocem či dokonce vycpanými ptáky.

Ideální mladé dámy v meziválečném období byly emancipované, štíhlé, s krátkým sestřihem, a měly za přítele mladého muže se sportovním vzhledem i duchem, ovšem chováním hodným anglického gentlemana. Volný čas spolu páry trávily na výletech, v přírodě, pěstovaly různé sporty.

/Co o Masarykovi možná ještě nevíte/

Byl Masaryk skutečně filozofem?

Masaryk byl především předním českým politikem a prvním prezidentem Československé republiky. Mnoho z nás jej však ze škol zná také jako filozofa nebo sociologa. Napsal například „Pokus o konkrétní logiku“ či „Otázku sociální“, a mnoho dalších děl a studií.

Ve vědeckých kruzích se však o Masarykovi jako o filozofovi mluví váhavěji. Milan Machovec o Masarykovi napsal: „Profesionálním odborným filosofům byl spíše moralistou či politikem, popřípadě něco mezi esejistou a kazatelem: vždyť ani nevytvořil filosofický systém ani se nezařadil do jisté „školy“, což mu odborní filosofové nemohli odpustit.“ Ani sám Masaryk se však za filozofa nepovažoval: „Každý člověk má svou filosofii, chcete-li, svou metafysiku. Řeknu vám napřed: nikdy jsem se nevydával za filozofa, neku-li za metafysika. Učil jsem dějinám filosofie, filosofii dějin, učil jsem sociologii; pravda, svou filosofii, svou metafysiku jsem do toho užil, ale souhrnně jsem ji nepřednášel ani nenapsal.“

I když se nám někteří učitelé snažili vtlouct do hlav něco jiného, Masaryk skutečným filozofem nebyl. Avšak jeho osoba dokazuje potřebu toho, čemu se říká vlastní životní filozofie nebo také přesvědčení. Díky své filozofii, tomu co považoval za správné se mohl stát tím, kým byl. A o co menší byl teoretik, o to byl větší muž činu pevného přesvědčení.

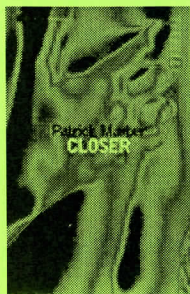
zdroj: <http://www.studentisobe.cz/preview/r8h8sbv5.Portr%C3%A9filozofa-T.G.Masaryk.pdf>

Barbora Albrechtová

/O autorovi/

Z plachého chlapce komikem

Patrick Marber je anglický komik, dramatik, scénárista. V dětství byl hodně plachý a slova vnímal jen jako únikovou cestu. Později se připojil k univerzitnímu kabaretu, začal psát drobné divadelní skeče a záhy se ze zakřiknutého chlapce vyklubal komik.

www.stageplays.com

Jeho první divadelní hra Dealer's Choice z roku 1995 pojednává o hráčích pokeru a částečně vychází z Marberovy vlastní zkušenosti se závislostí na hazardních hrách. Ve dvaceti letech totiž hrál i tři či čtyři noci v týdnu, někdy dokonce dvacet čtyři hodin bez přestávky. Dnes říká, že s přehledem může z paměti vyjmenovat všechna kasina v Soho.

Celosvětovým hitem se stala jeho druhá hra Closer, která získala množství ocenění a byla přeložena do více než třiceti jazyků. V roce 2004 se hra dočkala také zfilmování, v hlavních rolích se představili Julie Roberts, Jude Law, Natalie Portman a Clive Owen. Říká se, že se Marber při psaní filmového scénáře údajně inspiroval i českou inscenací svého textu v Divadle Rokoko.

Marber dnes žije se svou ženou a dětmi v Londýně a své hry píše většinou na pingpongovém stole („*Je to jediný stůl dostatečně velký na to, aby se na něj daly položit všechny moje papíry.*“). I přes své úspěchy tenhle Angličan ví, že se ještě stále má při psaní čemu učit: „Delete,“ říká, „je stále mé oblíbené tlačítko.“

zdroj: www.bezruc.cz

Kristína Kolovrátková

Lékařské pěstění pleti

V obor působnosti spadá : Kosmetická massage a udržování svěží, krásné pleti, odstraňování různých vad obličeje, jako : chloupků (epilace ku stálému zničení chloupků), krupiček, nádorků, uhrů, pih, omrzlin, červenosti, bradavic (znamení od narození), masitých výrůstků, nečisté šije (zbarvený krk), vrásek, jizev a t. d.

Kosmetická ordinace **PRAHA II.**,
Řeznická ulice čis. 14 I. poschodí.

K písemným dotazům nutno vždy 20 halěrů ve
známkách přiložiti.

Marcel Janík

/Redakce/

Šéfredaktor: Eva Kolovrátková, **redaktoři:** Kristina Kolovrátková, Bára Albrechtová, Adéla Podivínská, Kateřina Burianová, Vendula Blahová, Nikola Jakubová, Kateřina Omelková, Filip Vykoukal, Dominika Floriánová, Tereza Valvodová, Aneta Nováková, Markéta Podivínská, **grafika:** Veronika Hrabcová, Eva Kolovrátková, Jarmila Smolová, Petra Durnová, Alice Horáková, **chlapec pro všechno:** Tadeáš Ling, **výtvarná úprava:** Markéta Podivínská, **korektura:** Kateřina Burianová, Kristina Kolovrátková, Aneta Nováková, **fotograf:** Marcel Janík

DIVADELNÍ
HOBBLÍK

MINISTERSTVO
KULTURY

Jihomoravský kraj

Přehlídka amatérských divadel HOBBLÍK A MUMRAJ! se koná za finančního přispění Jihomoravského kraje a Ministerstva kultury ČR a pod záštitou hejtmana Jihomoravského kraje Mgr. Michala Haška.

/Najdi deset rozdílů/

Markéta Podivínská